

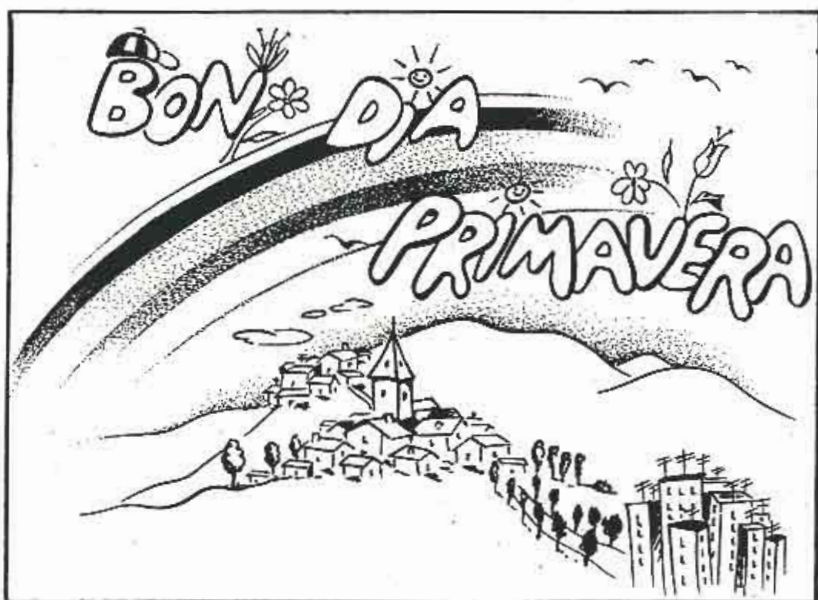
editorial

Entrem ja en el darrer any de gestió de l'actual Ajuntament. Circumstàncies d'altra mena hauran de decidir si les properes eleccions municipals seran a l'abril del 1983 o abans. Sigui com sigui, cal anotar que entrem en un any electoral, amb tot el que aquest fet significa. Suposem, que encara que sigui tan sols per política electoral, la majoria de govern a l'Ajuntament (Convergens i Independents) s'afanyarà a fer algunes de les realitzacions que ens agradaria haver vist en el passat més immediat. En aquest aspecte, doncs, és molt probable que aquest darrer any de gestió sigui més profitós per al poble que no pas els anteriors. Llástima que acabarem el primer període d'ajuntament democràtic sense que hi hagi hagut un mínim programa de govern en les diverses àrees de gestió municipal: cultura, sanitat, urbanisme, governació, ensenyament, serveis, indústria, hisenda, agricultura, informació, esports, festes... A tot arreu, anar fent a remolc de les circumstàncies, sense que ningú conegui quin és el programa d'actuació... senzillament perquè no n'hi ha cap. Afortunadament per a tots nosaltres, ara les circumstàncies seran les eleccions, i és d'esperar que ho notarem. Així doncs, Bon dia, Primavera.

Entramos ya en el último año de gestión del actual Ayuntamiento. Circunstancias de otro tipo decidirán si las próximas elecciones municipales serán en abril del 1983 o antes. Sea como sea, hay que anotar que entramos en un año electoral, con todo lo que ello significa. Suponemos que aunque sólo sea por política electoral, la mayoría del gobierno del Ayuntamiento (Convergentes e Independientes) se preocupará por hacer algunas de las realizaciones que nos hubiese gustado ver en el pasado más inmediato. En este aspecto, pues, es muy probable que este último año de gestión sea

más provechoso para el pueblo que los anteriores. Lástima que acabaremos el primer período de Ayuntamiento democrático sin que haya habido todavía un mínimo programa de gobierno en las diversas áreas de gestión municipal: cultura, sanidad, urbanismo, gobernación, enseñanza, servicios, industria, hacienda, agricultura, información, deportes,

fiestas... No ha habido más que "ir tirando" a remolque de las circunstancias, sin que nadie sepa aún cuál es el programa de actuación, ...senzillamente porque no lo hay. Afortunadamente para todos nosotros, ahora las circunstancias serán las elecciones, y seguramente lo vamos a notar. Así pues, Buenos días, Primavera.

ORTIZ

en aquest número:

- EL BARRIO DE SANTA ANNA A DEBATE
entrevista con A. Ortiz, F. Chiva y F. García

- LA FESTA A L'ESCOLA

CRÒNICA DEL PLE

El ple de març, ajornat una setmana per exigències de Sant Josep, es celebrà el darrer divendres del mes, començant amb el retard de costum.

S'estrenà l'alcalde, informant el personal que les obres d'interès públic assignades per al "fons d'ocupació comunitària" aviat podran començar, i que tot estava a punt per el "sopar de pubilles" del dia següent (27). Després d'alguna protesta per la manca d'informació prèvia sobre el tema i pel mal gust del programa editat, el Sr. Rodríguez informà també que el programa de l'aplec de la Cisa i la Festa Major d'enguany van endavant i estan gairebé decidits.

Després d'aprovar la primera certificació per a les obres de remodelació de l'Ajuntament, s'acordà demanar aigua a l'Ajuntament de Barcelona (que es veu els en sobra) per tal de cobrir l'excés de demanda a l'estiu, i evitar possibles problemes en el servei. També es donà l'aprovació definitiva a la pavimentació dels carrers "Cant dels ocells", "Joan Miró" i "Mestre Falla".

A continuació, s'aprova la contractació —per quinze hores setmanals— d'una assistent social que a hores d'ara ja té força feina per fer: la crisi causa estralls i la situació d'algunes famílies del poble arriba a tenir característiques dramàtiques. L'oposició va manifestar la importància d'aquesta mesura que —van dir— caldria complementar amb altres per tal de consolidar, a nivell intermunicipal, equips estables d'assistents socials, psicòlegs, etc., que han de tenir funcions d'assessorament dels sectors més necessitats de la població, i coordinar-se amb les escoles.

Seguidament s'aprova la contractació —per deu mesos— d'un tècnic fiscal que treballarà per solucionar la manca d'agili-

tat de l'administració d'hisenda, que fa que l'Ajuntament no ingressi tot el que hauria d'ingressar (en quantitats molt importants, per cert). I s'entrà a discutir l'apartat referent a l'augment salarial dels treballadors de l'Ajuntament. Tant socialistes com comunistes manifestaren la seva sorpresa pel fet que es presentés un projecte d'augment (d'un 12 per cent aproximadament), sense haver-lo consultat prèviament als afectats. Per aquesta raó s'abstingueren davant la proposta, que fou aprovada amb els vots de Convergència i Independents.

I abans de passar a l'apartat de preguntes, s'aprova de donar el nom de mossèn Jaume Rafanell a la continuació de la Travessia del Sant Crist.

De la llarga llista de preguntes socialistes i comunistes, comentarem tan sols els aspectes més rellevants:

— L'oposició es lamentà de la manca d'informació a la població respecte a l'avanç de pla d'ordenació, i de la falta de participació de particulars i institucions que això havia provocat durant el termini d'alegacions. L'alcalde respongué que ja es farà un acte informatiu quan l'Ajuntament hagi decidit els seus criteris. Es contestà que en la formació d'aquests criteris hi haurien d'haver participat els sectors de la població més interessats pel tema.

— Del butlletí informatiu de l'Ajuntament (el darrer sortí pel juliol, amb notícies fresques del març del 1981) es digué que aviat sortirà (?), encara que no se sabia quan. L'alcalde deia que tenen massa feina i no es pot fer tot de seguida (!?).

— Es demanà major agilitat a l'equip de govern en el tema del solar per a la futura escola al barri de Sta. Anna, de la senyalització i il·luminació de la carretera de Vilassar de Dalt, de la senyalització al bar-

ri del Remei, de la reglamentació del servei de policia municipal, etc.

— Es reclamà novament una veritable política de planificació, coordinació i dinamització cultural a Premià de Dalt, tema en que tot encara està per fer.

— Davant la demanda d'una acció enfront la processonària que malmet els pins dels nostres boscos, l'alcalde respongué que s'està treballant en el tema i que a la tardor hi haurà remei.

— La darrera qüestió fou una proposta d'enviar al rei un telegrama d'adhesió com a protesta pels intents de convertir el judici contra els colpistes en un procés a la democràcia. S'aprova amb el vot en contra del Sr. Ripollés, que va esgrimir arguments força similars als dels mateixos encausats en el judici.

Cal destacar, per acabar, les queixes de l'alcalde per l'excés de preguntes de l'oposició, a la qual va demanar seny i mesura; així com el fet que fos ell —amb poques excepcions— l'encarregat de contestar totes les qüestions, amb el mutisme dels altres membres de l'equip de govern, que deien ben poca cosa.

En les preguntes del públic assistent caldria destacar les crítiques que es feren al funcionament del consell municipal d'esports per part de tres components del mateix que éren presents a la sala. Inoperància i manca d'efectivitat éren les acusacions més repetides.

En poques paraules, la tònica dels plens no varia. Moltes qüestions de tràmit administratiu, amb els temes de fons més preocupants oblidats i l'equip de govern parapatat i a la defensiva.

J.M.

LES OPINIONS

La publicació en la vostra revista d'un treball amb el títol "Los maestros contra el Ayuntamiento" amb una referència personal clara i directa m'ha impulsat a adreçar-vos aquestes ratlles, pel respecte que em mereix l'opinió pública i amb L'ànim de participar en una millor informació.

Si la publicació de l'escrit signat per mestres i pares a l'Ajuntament no va acompanyada de les respostes llegides en el mateix ple representa una manca d'objectivitat dels responsables de L'OPINIO, un menyspreu a la més elemental ètica periodística i un atemptat a la pròpia opinió pública en general.

El tractament públic —de forma parcial— d'aquesta informació no aporta cap avantatge a l'Escola Pública de Premià de Dalt que hauria de ser la principal beneficiada dels esforços i la responsabilitat de tothom.

Premià de Dalt, 5 de març del 1982.

Pere Albós Tormo.

informació

LA FESTA A L'ESCOLA

Dia 28 de març a l'edifici de 2a. eta-
pa, Marià Manent

Estic molt content perquè tinc l'ocasió
avui de parlar d'una festa que es va fer al
Col·legi Santa Anna- Marià Manent de
Premià de Dalt. Es va convocar amb el tí-
tol genèric de "Coneguem la nostra esco-
la" i veritablement jo la vaig descobrir i
crec que com jo també els altres pares que
van venir.

Malgrat la pluja del dia anterior i el
canvi d'horari (que va fer que alguns arri-
bessin amb una hora de retard), la festa es
va desenvolupar magníficament. El dia
era esplèndid i l'afluència de pares i alum-
nes, nombrosa.

Com estava previst es va començar tre-
ballant en el futur jardí de l'escola. Això
va fer suar a pares i nens ja que la pluja ho
havia enfangat tot; però finalment va que-
dar molt bé encara que no es va acabar.

Després vam visitar les dependències
de l'escola: l'hort, els animals, la bibliote-
ca, el Laboratori, la Sala d'Audiovisuals,
etc., tot explicat pels professors ajudats

per nens. Aquestes dependències haurien
de ser en totes les escoles ja que per des-
gràcia no hi són i per les que val la pena
lluitar perquè compleixin una finalitat
pedagògica importantíssima.

I la xocolatada i la coca? Ens van aju-
dar a agafar forces per jugar els partits
de futbol i bàsquet que, per cert, van
guanyar els alumnes. Segurament haurien
menjat més xocolata.

Els alumnes de Vuitè van posar la seva
part per animar la festa. Van preparar en-
trepans i venien begudes. Tot ajudava a
recuperar ànims després dels partits. Tam-
bé venien collarets i treballs manuals fets
per ells mateixos amb la intenció de treu-
re beneficis pel viatge de final de curs.

Bé, després d'explicar una mica com va
anar la jornada, sols em queda felicitar a
tots els que van participar en la festa i de-
sitjar que dies com aquest es tornin a re-
petir.

Tots volem que l'escola avanci, que
l'escola sigui el lloc on entre tots aconse-
guirem l'educació adequada pels nostres
fills, i esdeveniments com aquest ajuden a
la consecució d'aquest fi.

Josep A. Capella.

SOBREVIVEN

Existen en Premià de Dalt familias
muy necesitadas, gentes que están en paro
y con muchos problemas, pero como la
que me voy a referir, creo que por suerte
no hay muchas.

Hace un año llegó a vivir al Barrio de
Santa Anna, una familia que con engaños
y promesas se les quitó de encima otro
municipio vecino. Por el aspecto que te-
nía las caras de los niños, no parecía que
comieran mucho, por otra parte resultaba
violento preguntar a los padres sin cono-
cerles, si necesitaban algo y nadie se atre-
vía a dar el primer paso.

Alguien un día me avisó, de que había
una familia con niños pequeños que pasa-
ba hambre, por lo que pensé que había al-
go que hacer cuanto antes. Al día siguiente,
en compañía de una vecina me fui a
visitar a esta familia, con mucha diploma-
cia nos interesamos por ellos, resultando
que los tres hijos en edad escolar no ha-
bían ido aún al colegio y con pocas ganas
de hacerlo por parte del padre, alcohólico
sin trabajo fijo; la madre con parálisis, en
espera de otro hijo, nos explicaba las ne-
cesidades que tenía, con gran facilidad de
palabras. Aquello era un caos, faltaba de
todo incluso la comida.

Ante esta situación los vecinos toma-
ron conciencia del caso y cada uno fue
llevando lo que pudo para ayudarles; se
escolarizó a los niños, el padre encontró
trabajo. Pasó un año de todo esto, cuando
un día de repente el padre fallece en la ca-
lle cuando iba al trabajo, quedando la viu-
da e hijos en la más absoluta miseria, sin

ningún ingreso para cubrir los gastos im-
prescindibles.

El subsidio de viudedad, está sin ar-
reglar los papeles, ya que no está muy claro
lo que había cotizado a la Seguridad So-
cial.

Han transcurrido seis meses y la viuda
no percibe nada, ni sabe si cobrará algo,
viviendo todo este tiempo de la caridad
de los vecinos y de lo que le dá Cáritas,
pero lo que pasa es que todo tiene un lí-
mite y las gentes se cansan o no pueden
socorrer más a los seis miembros de esta
familia y llega el caos; desahucio de la vi-
vienda por falta de pago, corte de agua,
luz, etc.

Miembros del Ayuntamiento de Pre-
mià de Dalt, han estudiado el caso y creen
que lo mejor es colocar a los niños mayo-
res en un colegio, pero todo esto lleva un
trámite burocrático, que va para largo.
Mientras tanto esta familia, está pasando
hambre y calamidades.

El Juzgado de Mataró les ha dado un
plazo de ocho días para que dejen la vi-
vienda por falta de pago, el Juez no ha te-
nido valor para echarles a la calle, tenien-
do que intervenir el Ayuntamiento, pa-
gando dos meses de alquiler de la vivienda,
pero esta no es la solución más adecuada
para los niños, que necesitan una atención
especial.

El Grupo Municipal Socialista ha pro-
puesto una ayuda económica a esta fami-
lia mientras duran los trámites de la pen-
sión por viudedad y se llevan a los hijos al
colegio especial, consiguiendo 10.000 pts.
que a todas luces son insuficientes para
comer hoy día, y ahora una asistente so-
cial contratada por el Ayuntamiento trata
de resolver este caso.

Creo que todos tenemos que hacer al-
go más y ser solidarios con esta familia
que es nuestra vecina.

Ma. del Carmen Casado.

El 25 d'abril
racó i venda
de llibres

TOT EL DIA
A LA PLAÇA DE
L'AJUNTAMENT

A les 6 de la tarda:
AUDICIO DE SARDANES

A.V. Onze Barris

El bar del "Ateneo Popular" está lleno de gente. Son las nueve de un lunes cualquiera, es decir del lunes día 15 de marzo. La gente charla, juega a cualquier juego y por la calle circula algún que otro coche a la búsqueda de un aparcamiento perdido. Entre los parroquianos Fernando Chiva, Felipe García y Antonio Ortiz, gente conocida por los habitantes del Barrio, gente que ha trabajado y trabaja por la población cada uno desde su lugar y según sus aficiones. Nos presentan y nos retiramos a charlar un rato mientras nos adornan la mesa con patatas chips, olivas, cerveza y alguna cosa más para ir picando.

— La historia del Barrio es parecida a la de cualquier barrio de inmigración y sigue su mismo modelo de desarrollo, con la diferencia —claro está— de que éste pertenece a dos municipios. Es poco más o menos como una Santa Coloma en pequeño.

Así iniciaron la charla Fernando Chiva y Antonio Ortiz.

— Dado que los dos Premià no crecieron armónicamente el asentamiento de la población se produce cuando un determinado señor empieza a vender unos terrenos sin condiciones pero a muy buen precio y dando el máximo de facilidades. Al principio el Barrio era de Premià de Mar. En la parte de Premià de Dalt solo había cuatro casas, la expansión será posterior.

Coinciden todos ellos en considerar que la aparición del Barrio obedece a una política provocada, de carácter discriminatorio y segregador.

— Al no dar los dos municipios ningún tipo de facilidades en el barrio se genera una conciencia de pertenencia y la gente se encuentra bien donde está.

— De todas formas —apostilla Felipe— te encuentras bien en el ambiente porque no te han dado oportunidades de relación fuera. Hay una falta de integración en la sociedad catalana. Ahora bien, es cierto que pese a ser un gueto las condiciones son mejores que las del cinturón de Barcelona.

— Insiste —Ortiz— en la problemática que significa la división en dos municipios que se pasan la pelota. Así el barrio creció sin servicios, situación en la que de alguna manera aún estamos.

Fernando puntualiza:

— Aquí llegó una gente cuyo problema básico era la supervivencia y no se detuvo en detalles. Sí, claro, los Ayuntamientos deberían haber previsto la infraestructura —concede a Ortiz—. Pero al principio la gente no lo notaba a faltar, fue después cuando se empezó a reivindicar lo necesario: escuela, ambulatorio...

— En este sentido —añade Ortiz— todos éramos conscientes que el barrio no esta-

más de dónde salió sino el grupo de gente que organiza la Fiesta del Barrio?

— Tú, Fernando, —apostilla Felipe— has hablado de gente de buena voluntad, de buena intención, pero yo añadiría que en el Barrio también existe gente con muy mala intención, y con muy mala intención política y social. Me refiero con ello a la maniobra orquestada en torno a la famosa Casa de España, cuya intención está más que clara. Su único objetivo fue crear una Asociación paralela para torpedear los intentos de crear una conciencia social que pudiera hacer efectivas toda una serie de reivindicaciones, y a la vez dinamitar la Fiesta del Barrio.

ba construido y que debíamos participar en su construcción. Por esto todos los que éramos conscientes de la situación contribuimos a ello. Yo particularmente empecé relacionándome con un grupo de amigos que sería el núcleo "Grupo Juvenil" y de la "Asociación de Vecinos". Es decir, me encontraba a gusto con la gente de aquí, pero quería luchar por algo más.

— Bueno —Chiva—, este es también otro problema del Barrio. Aquí ha habido siempre grupos y gente de muy buena voluntad, pero totalmente desunidos. Inclusive cabe decir que todas las actividades realizadas han ido sin ningún tipo de apoyo. Los grupos se mantienen únicamente cuando hay una cabeza fuerte. Cuando ésta desaparece todo se deshace. Mira sino lo que sucedió con el Grupo Juvenil, o lo que sucedería con las Majorettes si Cosme no viniera. Y qué sucederá con el fútbol cuando abandonen los que ahora se están quemando?

— Esto no es totalmente cierto —Ortiz—. Piensa que se trataba de otros tiempos, que del Grupo Juvenil salió la Asociación de Vecinos y que además al segundo año de su funcionamiento el Grupo Juvenil marchaba ya sin una cabeza visible. Ade-

— Esta maniobra —indica Chiva— es una manifestación de la astucia catalana que también en otras ocasiones se ha aprovechado de nosotros. Fueron los catalanes quienes pusieron al frente de la Casa de España al "francés".

— Hablar de "astucia catalana" es confusionalista y desenfoca el problema. De lo que hay que hablar en todo caso es de la astucia de la "oligarquía dirigente catalana" cuya política derechista afectó tanto al Barrio como al casco antiguo. Además se produce un apoyo mutuo entre la oligarquía del barrio y la oligarquía del casco antiguo. De aquí surge la Casa de España. Las clases dominantes del Barrio estaban en la Casa de España. Se trata de un problema de clases, no de otra cosa.

—concluye Felipe—.

— De todas formas —señala Chiva— la Casa de España acogió a mucha gente y se consiguieron cosas. Fueron muchas las actividades que se realizaron en ella.

— Hay que tener en cuenta sin embargo que se cerraron las puertas a las opciones progresistas y que lo que se consiguió no fueron cosas fundamentales.

— Lo que sucede es que en aquel momento era fácil ser tonto y si te facilitaban el

trabajo podías caer en la trampa. Además lo que se produjo también fue la aparición del "político" que aprovechó la plataforma para destacar en las elecciones.

— Lo malo —añade Ortiz— es que después de habernos dado cuenta de que nos han estado tomando el pelo ha llegado el desencanto, el conformismo. La gente no reivindica, no presiona a los partidos.

— Mientras no haya unión en el Barrio iremos mal. —afirma Fernando Chiva—. Como muy bien has dicho, Antonio, falta conciencia social, cosa que demuestra que el barrio aún está a medio hacer. Pero los problemas económicos no favorecen la aparición de esta conciencia social. Además yo plantearía otra cuestión: qué partido político está dispuesto a reivindicar el protagonismo para el Barrio, qué partido está dispuesto a que la zona deportiva no se haga por encima de la autopista?

Felipe y Antonio responden con los mismos planteamientos:

— Mira, ante tí están los planos. Precisamente aquí están para estudiarlos dado que no estamos de acuerdo. Además los partidos de izquierda poca cosa pueden hacer en el actual consistorio y esto pese a estar muy unidos los socialistas y comunistas. Cada mes son derrotadas 7 u 8 mociones. Asimismo hay que tener en cuenta que la política de derecha está afectando también de forma muy notoria al casco antiguo: por ejemplo, fue derrotada la propuesta de viviendas sociales y el plan de financiamiento de la Diputación. Además lo único que se ha conseguido para el barrio ha sido gracias a las fuerzas de izquierda.

Hacemos un alto en el camino. El tiempo ha pasado veloz. Sobre el papel quedan reflejados los problemas de ayer y hoy, por ello les propongo una última cuestión que responden alternativamente. Cuál es el futuro que nos espera?

Chiva: Yo soy pesimista. Personalmente me he ido encerrando en el caparazón y estoy ya sólo en el fútbol. Hay grupos

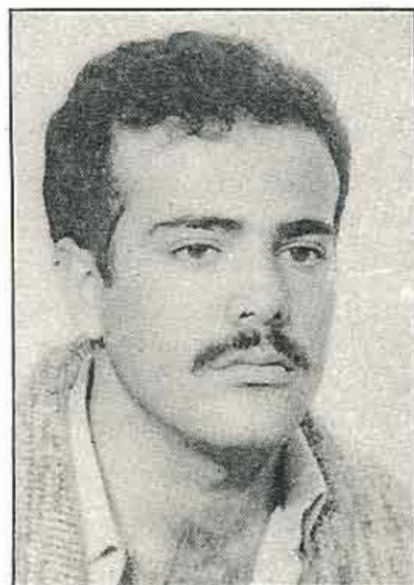
que siguen trabajando pero falta unidad. Esperemos que los jóvenes sean más capaces que nosotros y que a su vez no sean engañados.

Felipe: Personalmente sé muy bien lo que quiero, un lugar digno para vivir. Pero mal lo conseguiremos si no hay conciencia. La gente del Barrio no se preocupa por saber quien es el responsable real de la política que nos afecta.

Antonio: Yo sólo veo una alternativa a esta situación. Que las fuerzas de izquierda ganen las elecciones municipales, sólo así habría alguna posibilidad de empezar a salir del atolladero; pero la cosa está complicada por falta de conciencia.

En fin, el tiempo y el pueblo tienen la palabra.

Valerià Pujol.

ORTIZ

CAP A UNA PLANIFICACIÓ RACIONAL DE PREMIÀ DE DALT

El passat dia 8 de març acabava el termini d'un mes per a presentar al·legacions (suggerències, alternatives) a l'avanç de pla presentat per l'equip redactor del pla general dels municipis de la Vall de Sant Mateu. Pel seu interès, presentem a continuació alguns fragments de les "consideracions" presentades a l'Ajuntament pels grups socialista i comunista, valorant els diversos aspectes de l'avanç de pla.

1. Sobre la xarxa viària.

"Aquest extrem, l'únic pròpiament desenvolupat en l'avanç de pla, presenta uns aspectes molt positius com són la creació d'una carretera intermunicipal (damunt de l'autopista) i el criteri d'alliberar la façana del mar de la tan saturada N-II. La carretera intermunicipal, a part de crear una via específica per a un trànsit que té entitat pròpia, haurà de facilitar l'accés a les zones industrials i agrícoles, que pateixen a hores d'ara una palesa insuficiència en els seus accessos. I no menys sentida és la necessitat d'eliminar el dens tràfic que ara transcorre per la façana litoral, ofegant els pobles de mar. Al mateix temps, és clar que la N-II no pot absorbir els fluxes a que està sotmesa, i que en la seva ubicació actual no pot créixer per absorbir-los".

El document s'oposa a l'alternativa donada pels redactors del pla a la N-II, consistent en traçar una nova carretera N-II per sota de l'autopista. Una autopista "infrautilitzada" i que "pot absorbir tot el tràfic que passa per la carretera de mar, més encara si es construeix un nou vial d'enllaç intermunicipal, que absorirà part del tràfic que ara transcorre per la N-II". A més, "cal tenir en compte les possibilitats d'ampliació de l'autopista en un tercer carril". I conclou: "per això proposem que el nou vial que haurà de substituir a l'actual N-II sigui la mateixa autopista, convertida en autovia. Cal doncs, que el pla contempli la desafectació de l'autopista", en consideració "del benefici social que aquesta mesura significaria, i el cost alhora social i econòmic de la construcció d'una nova carretera N-II en una comarca tan poc sobrada de sòl com el Maresme".

2. Sobre el creixement de la vivenda.

"Entenem que els criteris que

han portat els redactors del pla a establir uns límits del casc urbà són correctes en la mesura en que reconeixen la diversitat de situacions de fet existents i intenten consolidar el nucli del poble vinculant zones urbanitzades molt disperses."

"Voldríem, però, que el pla especifiqués unes àrees de preferència en les zones que figuren dins els límits del casc urbà, i tan sols en una segona etapa es puguin iniciar —conforme a les necessitats— eventuais urbanitzacions fora de la zona de casc. El criteri seria, doncs, el de consolidar i unificar la xarxa urbana abans d'iniciar cap procés d'expansió de l'entramat urbà."

"Entenem, també, que en l'avanç de pla no queda prou ben delimitada la futura zona de creixement de vivenda. Cal evitar que aquest creixement pugui arribar a cobrir tota la zona d'enllaç de l'autopista i la carretera de Premià de Mar, des del casc a l'autopista."

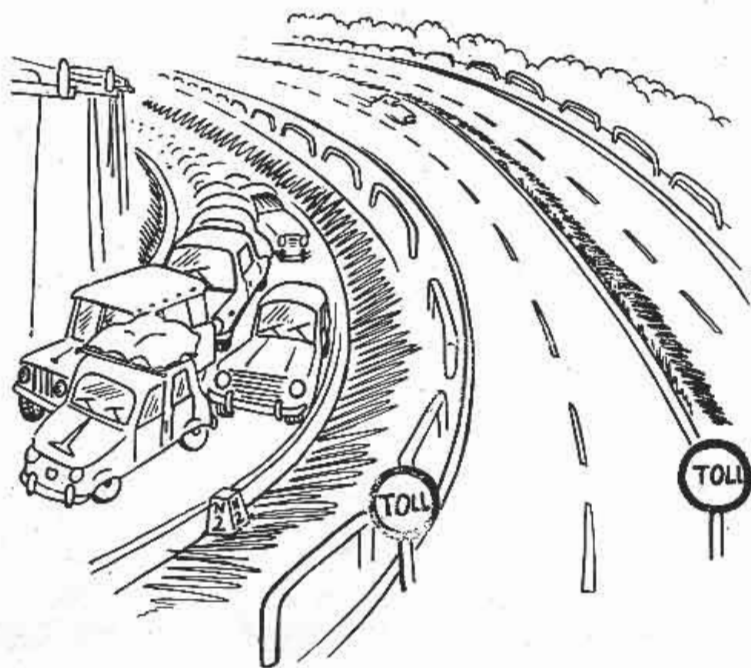
3. Zones verdes i equipaments.

"Ens cal fer notar aquí que les previsions del sòl per a equipaments i zones de verd públic, s'haurien de fer no tan sols a partir d'una avaluació global de les necessitats del conjunt de la població sinó sobretot a partir de l'avaluació de les necessi-

tats de cadascun dels nuclis urbans de Premià de Dalt. Així, per exemple, el parc de la cadira del bisbe o una zona poliesportiva municipal seran d'utilització conjunta de tota la població, però quin dubte hi ha que tant en el casc antic com en el barri Sta. Anna, com a la Pixotella caldrà habilitar uns espais esportius propis i les seves zones de verd lliure corresponents."

4. Zones agrícoles permanents.

"Cal que en pla es delimitin zones agrícoles permanents, de la mateixa manera que es delimiten les zones industrials. Aquestes zones agrícoles hauran de ser, en primer lloc, les àrees actualment explotades de forma intensiva, però no tan sols aquestes: La gran àrea delimitada per l'enllaç de l'autopista i la carretera de Premià de Mar està constituïda en bona part per camps erms que en un futur, i en el marc d'una política adequada de promoció de l'agricultura, podrien ser reutilitzades si ara se les cataloga com "agrícola permanent". En qualsevol dels casos, és clar que en futures fases del planejament caldria qualificar com agrícoles totes les àrees que a judici dels pagesos es puguin habilitar com a tals, a més de les ja existents."

EN LA MUERTE DE MOSSEN JOAN JOSEP, párroco de Sta. Maria

Mn. Joan Josep Puig Ferrando, titular de la parroquia de Sta. María murió en la mañana del seis de abril. La noticia de su muerte sorprendió a todos los vecinos del barrio Sta. Anna y causó conmoción y estupor en los más diversos ambientes. Sin duda, donde más se sintió su muerte fue entre los feligreses de su parroquia. Es por ello que publicamos en el presente número, a título de homenaje póstumo, el testimonio directo de uno de los feligreses que había trabajado en estrecho contacto con él.

Vivió entre nosotros

Lindante al "Camí del Mig" (la antigua ruta romana que atraviesa el Maresme) entre las carreteras de Vilassar de Dalt y la de Premià de Dalt, se están terminando las obras de construcción y estará lista para ser inaugurada, acto anunciado para el próximo 23 de mayo, una nueva iglesia parroquial que, bajo el patrocinio de Santa María de Premià, acoge a una feligresía numerosa que habita esta zona intermedia entre mar y montaña que pertenece a los dos municipios premianenses.

El porqué de este hecho hay que atribuirlo a que "vivió entre nosotros" mosén Juan José Puig Ferrando. Así de rotunda esta afirmación. No habría necesidad de más palabras. Pero creemos que sí que hace falta matizar una tal afirmación y expresar cómo, aún hoy, existen hombres y en este caso un sacerdote cabal, capaces no de llevar a buen término una obra con sus propios recursos sino que, con gran espíritu de trabajo y una voluntad indomable, despertar entusiasmos y comunicar confianza a quienes podían ayudarlo a arribar a buen puerto en la construcción de un nuevo templo que ha sido proyectado como base de un conjunto de servicios a la comunidad.

¿Quién era y por qué vivió entre nosotros mosén Juan?. A vuelapluma lo diremos. Nació en 1926 en el pueblecito castellonense de Cuevas de Vinromá y llevaba en la sangre un espíritu inquieto que, pasados los primeros años y ya sacerdote, en el año 1961 lo encaminó a Hispanoamérica, ejerciendo su labor pastoral con denuedo en diversas

diócesis. En todas partes dejó una estela de obra bien hecha y se hizo querer por cuantos con él colaboraron tanto a nivel de pueblo como de jerarquía. En una última etapa, empujado por su afán de estar al lado de quien más podía necesitarle, desarrolló una importante misión en la diócesis de Nueva York, al servicio de los siempre algo o mucho marginados "hispanos" allí tan numerosos. Pero si su labor pastoral le absorbía y "gastaba" no por ello dejaba de pensar en su tierra y en los suyos y por tal motivo, anhelando un día poder ofrecer consuelo y ayuda a sus padres, destinó sus ahorros a la construcción de una casa para ellos en Vilassar de Dalt, en un altonazo. Fue en el año 1978 cuando mosén Juan decide volver a su tierra, al hogar con tanto amor edificado, pero por desgracia su madre había muerto y el padre poco tiempo hace, dos meses, también le seguiría. Llegado al Maresme aún mantenía la vitalidad suficiente para desarrollar una labor sacerdotal. Y se le encargó que rigiera la parroquia de Santa María, entonces huérfana de pastor. Enseguida puso la mano en el arado con una capacidad de trabajo extraordinaria. Mosén Juan era un sacerdote convencido como pocos de su misión pero también poseía un espíritu liberal hacia cuanto acontecía o cuantos le rodeaban fruto, seguramente, de los años de convivir en otras culturas. Con visión de futuro encaminó sus esfuerzos en la atención a los niños (tan abundantes en su parroquia) y últimamente digamos que se vació y trabajó con denuedo en la construc-

ción del nuevo templo parroquial que él consideraba imprescindible para desarrollar una pastoral convincente. Esquemáticamente éste fue su caminar.

Pero su breve vivir entre nosotros tenía un mojon en los designios de Dios. El martes de semana santa su corazón, quizás saturado de tanta lucha y de tanto desear el bien de muchos, sufrió un infarto que le dejó sin vida. Creemos que aún tuvo el gozo de estrenar, con la liturgia de los ramos, el laurel y la Pasión, el nuevo templo, su obra que hoy todos admiramos y agradecemos.

Mosén Juan José Puig "ha vivido entre nosotros". Mejor dicho ha trabajado entre nosotros durante 4 años. De su paso nos quedará para siempre el testimonio de haber sido un ejemplar trabajador de la obra de Dios. El templo de Santa María, entre el mar y la montaña y lindante al "Camí del Mig" nos será su recordatorio para cuantos le conocimos. En paz descance. Se lo merece.

J.M. Altés Escribà

NIT DEL LLIBRE

(... o qui la fa, l'apaga)

Nit 24 d'Abril del 1982
a 2/4 de 10

A la "Bolera" i altres indrets

Sopar, ball
i la mar de belles coses

*Tickets fins el dia 20 d'Abril
a la llibreria GAFARRONS.*

Potser ha arribat el moment, després de les 3 reunions celebrades des que l'ajuntament va convocar el consell d'esports, de presentar-se la intencionalitat de l'equip de govern en posar-lo en marxa, tot i valorant els resultats aconseguits.

Si teniu en compte —cosa que va quedar ben latent des de la primera reunió— que no hi ha per part de l'Ajuntament una definició de la política esportiva, potser podrem entendre que el representant de l'ajuntament no presentés cap proposta concreta de treball; de manera que ja a la primera reunió es passés a discutir la única proposta, dirigida a formar un equip juvenil de bàsquet amb nois de l'escola pública de Premià de Dalt. Així aquesta discussió s'allargà a tota la segona reunió, ajornant-se qualsevol decisió per a una tercera, a la que —sorpresivament— només assisteixen dues persones i no compareix l'Ajuntament. No volem suposar que aquesta incomparecència es pugui atribuir a la coincidència d'horari amb un partit de la T.V., perquè volem creure que l'objectiu esportiu de l'equip de govern no pot pas ser el substituir l'esport popular a Premià de Dalt per les transmissions de futbol a la petita pantalla.

I és que encara hi ha gent que pensen que l'esport no és ni ha de ser una "pilota política del moment" que roda per reunions ineficaces i inacabables, sinó un dret del ciutadà que mereix que els seus representants comencin per crear —quan lamentablement no hi és— uns fonaments mínims populars (llegiu municipals) i gratuïts.

Perquè tot això succeeix en un poble on, com a única instal·lació municipal aprofitable, solament existeix un camp de petanca, i encara perquè els mateixos aficionats l'han arranjat.

I molt més lamentable quan els fets ens demostren que l'únic problema de l'esport en el nostre poble no és la manca total de serveis públics esportius, que fàcilment podria atribuir-se al tan anomenat

sac d'herències del règim anterior, sinó a la ja massa llarga espera que ens fa dubtar de la voluntat per a solucionar-ho dels nostres actuals regidors.

Josep.

La processonària del pi

Fa temps que els pins de les nostres muntanyes són atacats per aquesta plaga, que a més d'un dels lectors de L'Opinió deu preocupar seriosament.

La processonària del pi segueix un cicle anual que comença a l'estiu quan les papallones ponen els ous a les fulles dels pins. Aquests ous es declouen a principis de la tardor i les erugues nascudes comencen la seva activitat destructora, al temps que van construint les bosses blanques característiques per protegir-se. Tot seguit en acabar l'hivern les erugues baixen de l'arbre fent una típica processó per a colgar-se sota terra i crisalidar. Després, arribat l'estiu, tornaran a sortir en forma, ja de papallona.

Els mitjans de lluita contra aquest insecte es centren bàsicament a combatre l'eruga durant els mesos de setembre-novembre, de diferents maneres. Entre els mètodes mecànics hi ha el de tallar les bosses i cremar-les, i un altre el de destruir-les tirant trets d'escopeta amb perdigons del 10.

La utilització d'insecticides poc tòxics com el "tricolorfon" o els "piretroides" són igualment eficaces, així com el "Dimilin 25 W" que inhibeix el creixement de l'eruga i a la fi la mata.

Darrerament s'utilitzen mètodes de lluita biològica, infectant les erugues amb microbis. Els productes del mercat que segueixen aquest sistema són el "Dipel", el "Bastospeina" o el "Thuricide".

Enric Torres.

LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.
LES RECEPTES DE L'OPINIÓ.

PASTÍS DE XOCOLATA

Ingredients:

300 grams de melindros, 200 grs. de xocolata de vainilla, 200 grs. de confitura d'albercoc, 70 grs. d'ametlles torrades, 1/4 de litre d'aigua, 1 cullerada sopera de conyac, 1 culleradeta de Nescafé, 25 grs. de sucre, 6 cireres confitades.

Elaboració:

Greixem un motllo rectangular amb mantega. Desfem vuit preses de xocolata amb tres cullerades d'aigua al "bany maria" (reservem les altres quatre). Les ametlles les pelem i tallem a bocins (reservant-ne 12 senceres). Amb el quart de litre d'aigua, els 25 gr. de sucre, el conyac i el Nescafé, fem una barreja que servirà per sucocar els melindros. Posem melindros sucats al fons del motllo, a sobre mermelada d'albercoc i escampem ametlles a bocins. A sobre un altre cop melindros sucats i a sobre d'aquests xocolata del que tenim desfet. Tornem a repetir un pis de mermelada i ametlles i un altre de xocolata. Ho deixem a la nevera fins l'endemà.

Ho treiem del motllo i ho cobrim amb la resta de xocolata, que també desfarem al bany maria. Guarnirem amb les ametlles senceres i les cireres.

Esperança.

Recordeu que el Ple de l'Ajuntament és el tercer divendres de cada mes a partir de les 8 del vespre.

Important entitat asseguradora

necessita per a la seva xarxa comercial

AGENTS I COL.LABORADORS

que disposin d'hores lliures i les vulguin ocupar en una activitat retribuïda

DEMANEM

- * Bones relacions personals
- * Serietat i bona presència
- * Sentit de la responsabilitat

OFERIM

- * Formació a càrrec de l'Entitat
- * Comissions interessants

Les persones interessades poden posar-se en contacte per telèfon trucant al número

790 56 75

de les 9'30 a les 14'30 hores.

3 anys netejan-ne 40 ... i fent les coses

3 anys per a netejar-ne quaranta d'especulació, de nomenaments fets a dit, de desordre administratiu i econòmic.

3 anys per a pagar els deutes acumulats, deixar els comptes clars, acabar amb la corrupció.

3 anys difícils, els més difícils i,

tanmateix, les coses han anat endavant. Perquè en 3 anys d'Ajuntaments democràtics s'han fet moltes coses. Més d'allò que podria esperar-se en 3 anys només. Moltes més de les que els

ciutadans es poden pensar.

Ja és hora que els fets parlin per ells mateixos

3 anys d'Ajuntaments democràtics

Amb el suport de la

Diputació de Barcelona

EQUIP DE REDACCIÓ: Josep Aguilera, Rafael Almendros, Josep M. Altés, Aleix Cadevall, Joan Comas, Octavi Enguita, Enric Gasol, Mariano Gómez, Josep M. Gutiérrez, Esperança Larruy, Valerià Pujol, Vicenç Salazar i Ceferino Sevillano.

COL.LABORADORS: Fina Manent, Enric Torras, Rafel Vallbona, Toni Llimona, Salvador García, Sofia Sibís, Josep M. Aroca, Antonio Ortiz, Felipe García.

L'OPINIÓ. Avinguda Girona 2 i 4, Premià de Dalt.

Dipòsit Legal B-2.438-1982 - Imprimeix: La Julliana, passatge de les escoles 4, d'Argentona.

Preu d'aquest exemplar: 30 pessetes.